

[Formanden.]

kan fremsætte et tidligere anmeldt Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Valdemar Thomsen): Paa min Gruppes Vegne skal jeg tillade mig for Folketinget at fremsætte Forslag til Lov om Ministrenes Ansvarlighed.

At det er min Gruppe, der har fattet Interesse for dette Spørgsmaal, og at Lovforslagets Fremsættelse sker netop nu, kan formentlig ikke — efter hvad der er passeret i det sidste Aars Tid — forundre nogen. Det er, forekommer det mig, simpelt hen nødvendigt at faa fastslaaet, hvilket Ansvar Ministrene har. Det er der saa meget mere Grund til, som der i Grundlovens § 12 siges, at Ministrene er ansvarlige for Regeringens Førelse, og at deres Ansvarlighed bestemmes nærmere ved Lov.

Forslag om Ministrenes Ansvarlighed har, rigtignok for mange Aar tilbage, gentagne Gange været vedtaget i Folketinget. Allerede i 1856 blev der af Monrad fremsat Forslag, som dog kun angik Ansvarlighed med Hensyn til Overskridelse af Finansloven. Forslaget blev i 1857 vedtaget i Folketinget ved Navneopraab med 63 Stemmer mod 10, men det naaede ikke i denne Samling at blive færdigbehandlet i Landstinget. I 1876 blev Forslaget, eller et noget tilsvarende, igen fremsat, denne Gang af gamle Alberti, Berg m. fl. Folketinget vedtog dette Forslag uden Udvalgsbehandling med 54 Stemmer imod 32, men Landstinget nægtede Lovforslagets Overgang til anden Behandling med 32 Stemmer mod 9. Igen i 1879 var Forslaget til Behandling, og igen uden Resultat. Herefter skete der ikke noget før 1895, da Krabbe tog sig af Forslaget. Det blev da henvist til et Udvalg, der behandlede Ændringer til Grundloven. Dette Udvalg udtalte i en Beretning, at man ikke med Nytte kunde behandle Forslaget, saa længe man ikke var naaet til Enighed om en Grundlovsændring.

Igen i 1905 fremsatte Krabbe Forslaget, og det medførte, at der i Samlingen 1905—06, efter at Forslaget var fremsat af Regeringen, atter kom Gang i Forhandlingerne. Disse blev, kan man se af Aktstykkerne, meget indgaaende, og de sluttede med, at Forslaget altsaa i 1905—06 vedtoges enstemmigt i Folketinget med 71 Stemmer.

I 1906—07 blev det saa forelagt Landstinget, hvor det dog kun naaede gennem anden Behandling, men igen i 1907—08 var det i Udvalg i Landstinget, og i 1908—09 vedtoges der et Forslag i Landstinget; dette Forslag var dog ikke i Overensstemmelse med Folketingets Ønske, og derfor skete der det, at i 1909 blev der igen fremsat et Forslag i Folketinget — det kom fra radikal Side —, et Forslag, der for øvrigt senere behandlede sammen med et af Regeringen fremsat. Af en Betænkning, som blev afgivet af Udvalget, der havde behandlet de to Forslag, der her var Tale om, kan man se, at Modsætningerne paa dette Omraade mellem Folketinget og Landstinget navnlig angik Ministrenes Ansvar for retsstridigt Paalæg eller Optrædelse af Statsudgifter og Afholdelse af foreløbige Love. Landstinget havde i sit Forslag i Samlingen 1908—09 søgt at komme uden om Sagens Kærne gennem en Form, der ikke gav Udtryk for nogen Opfattelse af de omstridte Grundlovsbestemmelser. Flertallet i Folketingsudvalget indstillede Regeringsforslaget til uforandret Vedtagelse, hvorimod naturligvis Højre holdt paa Landstingets Affattelse.

Forslaget blev saa endelig i 1909—10 forelagt her i Folketinget af Svend Høgsbro og enstemmigt vedtaget ved tredje Behandling med 65 Stemmer. Det blev saa endnu en Gang tilstillet Landstinget, hvor det gik i Udvalg, og den 16. April 1910 blev der af dette Landstingsudvalg afgivet en Beretning, hvoraf det fremgaar, at Udvalgsarbejdet blev sluttet ikke paa Grund af Uenighed, men fordi Rigsdagen blev hjemsendt. Zahle, der paa dette Tidspunkt var Justitsminister, er den sidste, der har haft Ordet dette Forslag vedrørende. Han udtalte under Henviisning til Bemærkninger af Højres Ordfører, at man nu maatte naa til et Resultat.

Det Lovforslag, som vi nu forelægger, er, bortset fra nødvendige Ændringer, i det væsentlige det samme Forslag med den samme Ordlyd som det, der blev vedtaget i Folketinget i 1910. Det var Venstres Forslag, men det var paa det nærmeste det samme som det, Krabbe fremsatte i 1909. Enighed har det denne Sag vedrørende ikke skortet paa i Folketinget —, det fremgaar af det, jeg har sagt —, og derfor maa det,